Josep Maria Balbastre

La llum garbellada

Premi Ibn Hazm
Ciutat de Xàtiva

acostuma't a la llum
t'ha de dir més amor
més misteri de la carn
més preguntes de la certesa

bromera poesia

a.1

Els ullals vessen transparència
Broll d'albada sobre la roca nua

Cap a la vall s'atarda el temps
El riu ja vell conrea l'aigua tèrbola

a.2

Arrels clares al roquissar. Guspires
m'encenen la pell tendra encara
La llum que estova els guals sorrencs

S'ha esmortit el migdia a recer de la molsa
Als vorals enrogint la terra: fullareda

a.3

El fred ha fet niu al cor de l'hivern
Però al brancatge nu dels àlbers
floreix encara el bri de la ingenuïtat
i se m'enfila amunt pel cos atònit

La vergonya em lacera els pins en el duramen
L'ombra, ensinistrada, sap ferir la llum

a.4

L'origen de la llum en boscatges antics
Avança un goig arrelat a la terra

El tracte del cotó trenca la pau
del sotabosc Les escorces m'embasten
un tel atapeït de consciència

Qui m'ha venut aquesta gènesi rival

a.5

La insistència dels empelts
damunt la branca El combat sense sang
del raig i del fullatge
La vànova obstinada que es tix sobre l'arbreda
El prejudici vell que escapça la lluor

Em vincle sota un pes obscur de fullaraca

a.6

La deu arrapa el ventre de la pedra
però la pedra en gaudeix s'hi emmiralla
La pell jove del riu s'esvara i m'ofereix
la nuesa d'un temps antropològic

M'aboque a la penombra
al clarobscur que cela el murmuri de l'aigua
Sota els teixits ja cove la lentíssima
vergonya dels clevills

(SIMBOLOGIA)

Cos nu
pleniluni d'òpal, rosa dels dotze vents, zodíac de la
llum, màndorla de l'alba, cercle total.

Cos nu
o platja confiada, qui ets?, el gra d'arena?, l'onada
que cobreix quin avergonyit desfici?

Cos nu
ull frontal, sol invencible, eix de la roda, centre
còsmic, unitat.

Cos nu
compassió, estima de qui s'estima, aquesta llum
enamorada de la llum, habitacle de l'amor.

Cos nu
llamp i sageta, arbre arrelat al cel o espasa d'aigua.
Humil magrana.